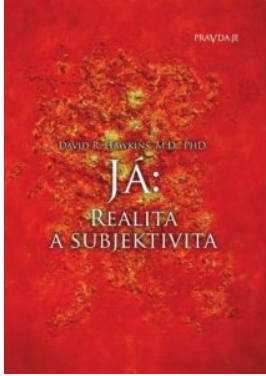

Kapitola 20: Perspektivy

Předcházející část: Kapitola 19: Cesta srdce

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
	
<p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	

ČÁST PÁTÁ – REKONTEXTUALIZACE

KAPITOLA 20: Perspektivy

Kvůli srozumitelnosti byl vývoj vědomí prezentován jako kalibrační identifikovatelné úrovně v progresivním grafu, aby se usnadnilo pochopení způsobem, který je známý lidské mysli, s jeho tradiční kategorizací informací. Zatímco tento styl objasnění je známý a pragmatický, progresivní křivka je však abstrakcí a není totéž jako skutečnost, na níž se odkazuje. Zdá se také, že uměle odděluje to, co je a celistvé a nepřetržitě, do zdánlivě odlišných oddílů založených na identifikovatelných charakteristikách.

Kalibrované úrovně představují perspektivu, určitý úhel pozorování, který je významný pouze ve vztahu k celku. Každá vybraná úroveň je tedy úhel pohledu z určité perspektivy. Neznamená jinou skutečnost, ale ukazuje, jak je tato realita zažívána nebo vnímána. Takže to není realita jak „je“, ale jak je prožívána nebo jak „vypadá“ tímto způsobem.

Pro ryby je voda „skutečností“ v tom, že je vrozená jejich celkovým životním podmínkám. Aby si ryba uvědomila a zpozorovala „vodu“, musela by zažít stav „bez vody“ nebo vzduch. Pro ryby je voda přátelská a představuje realitu. Pro člověka může být stejná voda smrtící a vést k utopení. Ačkoli vzduch je pro ryby smrtelný, je zásadní pro život člověka. Jedná se o dvě různé perspektivy. Dokonce i pro ryby je voda prospěšná jen tak dlouho, dokud zůstává v určitém teplotním rozmezí. Pokud se změní na led nebo páru, voda, která předtím zachovala život, ho nyní ohrožuje, protože změnila podobu a přijala nové vlastnosti. Rovněž energie vědomí udržuje život a slouží jako zdroj životní energie. Stejně jako voda rybám, energie podporuje život.

Vědomí na svých nejvyšších frekvencích umožňuje povědomí za hranicemi lineární fyzikální oblasti až k odhalení své podstaty, avšak na nejnižších frekvencích je nedostatečné dokonce i aby podporovalo fyzický život, který je pak ochromen a umírá ve vyčerpání a apatii. V dolní části energetické úrovně je život příliš slabý na to, aby se dokonce sám živil a reagoval na světlo. Pokud zcela překročíme dualitu, neexistuje ani „destruktivní“ ani „konstruktivní“. Místo toho je jen to, co podporuje život a jeho úplný vývoj a to, co ne. Proto neexistuje ani „dobré“ ani „špatné“, což jsou termíny, které většinou popisují stupně potřebnosti a tužeb.

Pokud se každý požadovaný výsledek odevzdá jako postoj, pak „konstruktivní versus destruktivní“ opět představuje pouze úhly pohledu a polaritu protikladů. Pokud by neexistoval požadovaný výsledek nebo cíl, pak by život byl považován za prostě to, „čím je“.

Filozoficky to lze považovat za nihilistickou pozici: „život je absurdní nebo život není nic“; nicméně bez měřítka, jak to posoudit (např. „význam“), se pak Realita odhaluje jako Allness (úplnost, univerzálnost), ve kterém se stává veškerý potenciál naplněný jako vývoj své podstaty. Z pohledu „všudypřítomnosti“ a nadčasovosti, vševědoucnost není svědkem ničeho jako „děje“; proto není nic co chválit nebo odsoudit. Z tohoto pohledu je jen konečný Mír.

Otázka: *Jaký je duchovní rozdíl mezi vnímáním a perspektivou?*

Odpověď: Ve skutečnosti oba představují úhel pohledu.

Perspektiva předpokládá obecnější pohled s implikovanou neselektivitou v širokém spektru. Pohled z vrcholu Empire State Building v New Yorku se značně liší od pohledu na úrovni ulice. Každá úroveň vědomí označuje jak kalibrovanou úroveň moci, tak implicitní rozsah možných pohledů na vlastnosti dané úrovně. Rozsah pozorování z horní části Empire State Building také závisí na počasí a denní době. Podmínky buď brání, nebo pomáhají vidění. „Já (I)“ je konečná perspektiva, neboť to je nelokalizovaná realita Univerzálnosti, která je mimo „nyní“ nebo „pak“ nebo „zde“ nebo „tam“, protože, ze stavu bez postojů se to jeví jako protiklady, ale lingvisticky to jsou srovnatelné kvality (from nonpositionality, what appear to be opposites linguistically turn out to be comparative qualities). Všechna slova a jazyky obsahují neobjektivní postoj a implicitní kontext. V realitě je všechno radikálně jen tak, jak je, a nic nemůže být o tom řečeno, nebo přidané nebo odečtené. Dokonce i prohlášení, že „to je“, je chybné pojmenování. „Jáství“ a „existence“ jsou dedukce a intelektuální závěry, a dokonce tvrzení, že „všechno je“, je opět abstraktní prohlášení.

Nejsou zapotřebí nepřechodná slovesa, vyjma pro účely jazyka. To je důvod, proč mystika nemůže vůbec nic říkat o radikální subjektivní „skutečnosti“, která je mimo popis. Protože žádný jazyk stav osvícení nemůže popsat, zenový mistr může jen náhle zakřičet „Ha!“ a udeřit vás holí. Očekává se náhlý záblesk, během kterého se odhalí nevysvětlitelná skutečnost.

Během staletí se rozvinula řada „technik“ tak, aby překonaly ostražitý proud myšlení, například zvony, gongy, kadidlo, zpívání, recitace manter, bojová umění

nebo dokonce zenové chytání kuřat v kukuřici. V tomto nepatrném okamžiku probleskne „ne mysl“ věčnosti a je rozpoznáno Já, mimo „transcendenci“, mimo „imanenci“. Takové myšlenky jsou koncepty, které se pokoušejí kategorizovat to, co nelze kategorizovat.

Otázka: Často používáte výrazy „stav“ nebo „podmínka“ k popisu subjektivní reality osvícení.

Odpověď: Je to proto, že se používají slova. Energie za slovy existuje nezávisle na verbalizaci a odhaluje se pouze jako Povědomí. V tomto „stavu“ neexistuje ani subjekt ani objekt. Konečno (the Ultimate) je samo o sobě, bez vnějšího odkazu. Z lidského pohledu, to je okolnost nebo stav „bez mysli“. Nesmí být umístěn v jakékoliv možné poloze v prostoru nebo čase a znamená to nepřetržitě stejně všude, což je mimo „přítomnost“ nebo „nepřítomnost“. Žádná „osoba“ nemůže být osvícena, neboť tento stav vylučuje vše, co je implikováno samotným pojmem „osoba“.

Osvícení znamená, že bývalá osobní identita a všechno, čemu se o ní věřilo, byla vymazána, odstraněna, překročena, rozpuštěna a vymístěna. Partikulární bylo nahrazeno univerzálním, vlastnosti byly nahrazeny podstatou, lineární bylo nahrazené nelineárním a oddělené bylo nahrazené neomezeným. Pozicí v čase nebo prostoru se stala Allness (Univerzálnost) a Věčnost. Záměr byl nahrazen spontánností a omezující vnímání duality bylo odstraněno radiancí Jednoty, jak osvětluje Realitu a Pravdu neduality. Podstata Božství vystupuje v odhalení Já. Mentální činnost přestala a v Tichu vyzařuje poznání vševědoucnosti bez otázek. Emoce byly nahrazeny Mírem. Dokonalá jemnost Nekonečné moci je jemně měkká a neviditelná, protože to je právě zdroj a substrát všeho, co se zdá, že existuje. Analogicky to je jako stín, který je nahrazen slunečním paprskem. Stín se nestává slunečním paprskem.

Zdá se, že „příčina“ nebo „změna“ je nahrazena rozvinutím Stvoření. Vše je dokonalým vyjádřením potenciálu podstaty. Nic není způsobeno něčím jiným. Estetická harmonie a shoda jsou vrozené vlastnosti dokonalé bezpečnosti, která patří k existenci. Ohraničení formy je nahrazeno kontinuitou univerzální podstaty. Nic není neúplné nebo nedokončené. Všechno je zcela dokončené jako celková svá identita. Podstatou všeho, co existuje, je Božství. Vše je Bůh naplněním potenciálu Stvoření.

Vesmír se samovolně vytváří. Nic nezpůsobuje projevení. Neprojevené z Boží Hlavy je nekonečný potenciál nekonečného kontextu a všech možností. Vesmír je spontánně autonomní; dokonce i myšlenka existence je pouze pojem. Termín „nevýslovný“ je vhodný a blízký přiblížení. Je to pokus jazykově vyjádřit povahu radikální identity Já. Bůh je univerzální „Jáství“ projeveného. Za Božím univerzálním „Jástvím“ je Nejvyšší jako Nemanifestovaný, který není známý.

Otázka: Lze slyšet tvrzení, že všichni už jsou „osvícení“. Jak to má být pochopeno?

Odpověď: To znamená, že Já je přítomné jako základ a podstata lidské existence a čeká na své odhalení. Toto prohlášení je skutečně nesmysl, protože nesprávně definuje pochopení osvícení, a také to představuje chybu hypotézy. Být osvícený

znamená poznat Pravdu; tedy tvrzení, že existuje poznání Pravdy a nevědět, co je, je nesprávné prohlášení. Realisticky by se dalo říci, že konečná Pravda čeká uvnitř na své objevení. Pokud uvidíme, čím vším skutečně je, pak je jazyk paradoxní, protože ve skutečnosti nic nemůže být takové, jak se říká, že je. Zjevení je odhalené poznání. Rozumí se mu bez slov nebo pojmů jako „význam“, které jsou pouze abstrakcemi.

Ani vesmír ani nic ve vesmíru neznámá něco. Jeho existence je jeho významem. Mysl je zvyklá získávat, dostávat, odvozovat, nebo objevovat význam nebo informace. Ve stavu osvícení všechno samo odhaluje svou podstatu jako svou existenci. Všechno už je tím, co to znamená.

Pravda je radikální řešení epistemologie. Nakonec je všechno poznatelné pouze účinkem své identity bytí. Hádanky epistemologie mohou být řešeny pouze eliminací myšlení, protože všechny jazyky jsou paradoxní. Člověk může zvolit nějaké slovo a vystopovat jeho kořeny. Jak to slovo vzniklo? Odkud? Je to slovo stejná věc jako jeho význam? Při kladení takovýchto otázek je člověk nakonec konfrontován s konečným paradoxem duality. Radikální realitou je, že pochopit podstatu všeho znamená poznat Boha. Dalo by se říci, že všechny jazyky mají nahradit Boha.

Otázka: *K čemu se pak používají znalosti a učení? Nesou to jen bloky k osvícení?*

Odpověď: Ego (jako iluzorní já) se šíří tak, že může být i nadále „já“. Jednou z jeho technik je snažit se „učit“ nebo „pochopit“ věci. Uvědomte si, že pokud něčím jste, už nepotřebujete nic o tom pochopit. Realita je dokonalá v jednoduchosti.

Člověk přemýšlí, ale myšlení je dvousečný meč. Pták letí a užívá si svého života a nepotřebuje studovat ornitologii nebo dokonce vědět, že je pták. Nepotřebuje to pochopit, ani o tom nic vědět, protože je pták. Slunce nepotřebuje vědět, že je slunce, prostě je. Tráva nikdy neslyšela o chlorofylu a prostě je zelená. Pravda je radikálně jednoduchá a zřejmá od Boha. Jedná se o jednotu. Slovo „jednota“ znamená úplnost vlastní identity existence. Všechno je dokončené tím, že to je. Nic nepotřebuje popis nebo pojmenování, to všechno pouze rozptyluje. Dokonce i pozorování nevyžaduje žádné myšlení. Není třeba mentálně komentovat Realitu, nezlepšuje ji, ale místo toho ji zhoršuje.

Veškerá existence má vnitřní estetickou kvalitu. Oceňování krásy nevyžaduje žádnou mentální činnost. Analyzovat krásu je pokus překročit spontánnost prožitku a zakrýt ho myšlením. Dokonalost a krása jsou vrozené všemu, co existuje. Pro nevinnost povědomí je vše stejně krásné. Všechny formy jsou estetickou zkušeností, a jejich krása je zřejmá, když jsou všechny kvality, úmysly nebo touhy odloženy. Osvícení je konečným vědomím estetiky, protože umožňuje, aby krása stvoření vyzařovala s úžasnou jasností.

Otázka: *Buddha vypátral ego ze smyslových zkušeností a výsledných připoutaností. Máte jakýkoliv komentář k tomuto učení?*

Odpověď: Výchozí bod pro rozluštění ega byl takový, jak je popsán ve zkušenostech Gautama Buddhy, ale mohl by být zahájen kdekoli. Například již zmíněná hloubková studie o ponoření se do kořenů epistemologie a fenomén poznání je jednou z těchto

cest. Estetika je další. Zdroj mentální činnosti je další. Vystopovat každou lidskou zkušenost ke konečným kořenům vždy skončí ve stejném základu. Existují pouze různá odvětví, kterými se odhalí Zdroj. Mohli bychom proto jen tak snadno zvolit pocit. Omezením, abychom to udělali, je v systému víry, že je to jediný postup. To bylo právě to, co přitahovalo záměr Buddha. Není nutné začít od pocitu, i když nakonec se stává jeho úloha ve formování ega zjevná. Rozumět jednou odvětví znamená pochopit všechny z nich. Dokonce i s pocity to neznamená samotné pocity, ale připoutanost nebo odpor k nim, nebo potěšení nebo odpor z nich vyplývající.

Každý postup odhalí, že hlavní problém je připoutanost, kterou je třeba překonat odmítnutím. Problémem nejsou peníze, sex nebo potěšení, ale lpění na nich a iluze, že zdroj štěstí je vnější, což vyvolává strach ze ztráty.

Asketismus je praktické rozpuštění vazby na smyslové zážitky a může mít v určitém okamžiku velkou hodnotu v procesu duchovního učení. Může se však stát také připoutaností a vést k excesu, a ne k osvícení.

Senzorické odpoutání může být také důsledkem osvícenství a není nezbytnou podmínkou. Skutečné připoutání je kvůli postojům, které vytvářejí polaritu protikladů a výslednou dualitu. Pokud zkoumáme smyslové prožívání, vzniká otázka, kdo nebo co prožívá smysly. Nejprve se zdá, že tělo je tím prožívajícím, ale pak je třeba se ptát, kdo nebo co prožívá tělo. To vede k pozorování prožívání sebe sama. Pak vzniká uvědomění, že prožitek existuje sám o sobě a je kvalitou vědomí, které nevyžaduje přítomnost imaginárního „zážitku“.

Člověk může realizovat Já jako prvotní, neredukovatelnou Realitu z jakéhokoliv výchozího místa. Není důležitý výchozí bod, ale odhodlání neúnavně pokračovat ve své práci až na samotné kořeny. Odhalení povahy prožitku vede ke zdroji. Každá noha slona vede ke slonovi.

Otázka: *Je to všudypřítomná připoutanost, která je překážkou, bez ohledu na to, kde začne zkoumání sebe?*

Odpověď: Všechny vážné dotazy nakonec odhalují překážky k realizaci Já. Prozkoumat připoutanosti a závislosti nebo jejich důsledky, averze, šetří čas, jsou všudypřítomné, pronikají vším a jsou jádrem každé překážky. Můžeme se na to podívat a ptát se jaký je záměr připoutanosti. Je zde iluze nebo fantazie související s bezpečností, přežitím, úspěchem, potěšením, a tak dále. Tato všudypřítomná kvalita připoutání má původ nebo kořen, který lze odhalit. Mysl je připojena nebo se identifikuje s tím, co oceňuje, včetně s tím spojenými nadějemi, sny a iluzemi.

Připoutanosti jsou velmi zvláštní vlastnost ega. Ty mohou být zcela zrušené ve všech jejich všudypřítomných a mnohých různých formách lpění tím, že prostě opustíte víru v ně nebo víru v jejich hodnotu jako realitu. Tento obrovský krok je konfrontací s nevědomými závislostmi. Připoutání k „já“ nebo „jsem“ nebo „Já“ (self, me, I) je základní pastí. Člověk může hledat svou vyfantazívanou hodnotu – sebe sama spojeného s tím, čeho si váží. Připomínáme, že připoutanost musí být udržována energií a záměrem. Mysl je připojena k samotnému procesu připoutání jako nástroje přežití. Opuštění ega je založeno na ochotě vzdát se připoutání k němu

jako náhradě za Boha, a dalších iluzí.

Vývoj cesty k připoutanosti je přilnavý. Dítě lpí na svém zdroji pohodlí a přežití, který zažívá jako „tam venku“. Pak je připojené nejen k externímu zdroji přežití a štěstí, ale k samotnému aktu přilnutí. To lze pozorovat při pokusech s opičím mláďaty, kde zoufalý strach z opuštění je značně zmírněn hadrovou náhražkou matky.

Ego se drží známého, toho, co zná. Proto je třeba pustit se a čelit nejistotě z neznáma, která přináší strach. Tedy lpěním se vyhýbáme strachu. Dítě je živeno nejen mateřským jedním, ale i záměrem a výživou je příkladem lásky matky. Ačkoli dítě dosáhne lineárního, jeho přežití pochází z nelineárního. V tomto bodě se této základní lekci buď naučí, nebo nenaučí. Zdroj lásky a přežití se stane spojený s člověkem a proto je připoutanost pokusem vlastnit a ovládat vnímaný zdroj přežití a štěstí. Ego si pak zvolí mezi lineárním vlastnictvím hmotného nebo nelineární realitou důvěry a lásky.

Během útoku na Londýn ve druhé světové válce byly malé děti poslány na venkov kvůli bezpečnosti. Ačkoli byly všechny jejich fyzické potřeby dobře zajištěny podle vědeckých standardů, nedokázaly prospívat. Byly apatické, nemocné, slabé, ztratily váhu a chřadly. Míra úmrtnosti byla vysoká. Vědeckým výzkumem se nepodařilo nalézt žádné lékařské, nutriční nebo infekční důvody pro úmrtnost kojenců. Byly povolány některé profesionální chůvy, které začaly děti hladit, chovat, dávaly jim pozornost, péči a lásku. Jako zázrakem děti začaly jíst a zvyšovat váhu a úmrtnost klesala.

To je zajímavé, protože to demonstruje omezení vědeckého modelu, který vylučuje samotnou podstatu života. Lásky není ani definovatelná ani měřitelná, nelze ji zvážit nebo umístit v čase nebo prostoru, přesto je pro lidské dítě rozhodující.

V normálním vývoji dítěte mateřská láska vstupuje nebo se začleňuje do vývoje psychiky. Výsledkem je v pozdějším životě schopnost zdravé sebeúcty, péče o sebe a sebelásky jako schopnost ocenit a vrátit lásku. Deprivované dítě je ovládáno negativními emocemi, které nejsou vyváženy pozitivními emocemi. Přiměřeně milované dítě je schopné autonomie; nicméně, dítě, které má hlad po lásce, je popisováno jako „ochuzené“ a náchylné k závislostem a hněvu. V psychiatrii vede nevyřešená potřeba adekvátní lásky v dětství k tzv. „poruchám z připoutanosti“ a závislostem v pozdějším životě.

Otázka: *Spočívá cesta k osvícení především v neustálém odevzdávání připoutaností?*

Odpověď: Připoutanost může být buď k obsahu, nebo ke kontextu, podle očekávaných výsledků. Chcete-li zrušit obtížné postoje, je nutné je rozložit a pak se vzdát jejich prvků. Odměnou, která udržuje připoutanost, může být to, že poskytuje pocit jistoty nebo potěšení; pýcha, že je člověk „správný“, že má pohodlí nebo spokojenost, loajalita vůči některé skupině, rodině nebo tradici; vyhnutí se strachu z neznámého, atd.

Když se zkoumají systémy víry, zjistí se, že jsou založené na předpokladech, které převládají ve společnosti, jako jsou správný versus špatný nebo dobrý versus zlý.

Například „musím mít čokoládový ledový krém „(obsah)“ a pak budu šťastný “ (kontext) je založené na postoji, že zdroj štěstí je mimo mne a člověk ho musí „dostat“ (v celkovém kontextu). Všechna tato tvrzení naznačují řadu závislostí (např. Buddhův Zákon závislosti původu / Law of Dependent Contingencies or Dependent Origination/), a když jsou odevzdány, zdroj štěstí se nachází v radosti ze samotné existence v tomto okamžiku, a dále ve zdroji své existence – v Bohu.

Připoutanosti a závislosti jsou iluze. Mohou být odevzdány z lásky k Bohu, což inspiruje ochotu opustit to, co je pohodlně známé.

Otázka: *A co nepříjemné připoutanosti, které přinášejí takové pocity jako vinu, strach nebo hněv?*

Odpověď: Vznikají také z přilnutí k úhlu pohledu. Je zajímavé, že odměnou jsou často samotné pocity. To je těžké připustit, že jsou nevědomky vyhledávané nebo oceňované. Je to víra myslí, že „by měl cítit“ a „zaslouží si“. Některé z nich jsou podmíněné reakce. Chcete-li se od nich osvobodit, je možné zkoumat, když ostatní lidé reagují jinak, a začít vidět, že existují jiné možnosti.

Mysl je zachycena mezi touhami a averzemi, oboje je svazující. Averse je také v podstatě připoutaností k podmíněnému vnímání, a je demontována přijetím.

Někdy je užitečné vidět mentální mechanismy jako automatické naučené hry a mysl jako a hrací desku: vyhrát / ztratit, cítit se dobře / cítit se špatně, a správně / špatně. Lze vidět ztrátu jako osvobození a vítězství jako zátěž. Je důležité připomenout, že emocionální důsledky nejsou nutností, ale pouze možností. Existuje mnoho takových názorů jako „měl bych mít takový pocit“, které jsou skryté v základech emocionálních reakcí a systémech víry.

Demontáží může být celá sada systémů víry odevzdána najednou, protože mají společný základ. Rozvoj schopností se tak zvyšuje s praxí. Nakonec člověk nechá jít celé myšlenkové nutkání celého aparátu v jednom hlubokém odevzdání. Potom může pozorovat a „být“ se všemi, jakými jsou, a nechat Boha, aby byl sponzorem života. Je užitečné se zbavit zaujetí podrobnostmi a rozhodnout se pro totální vztah k veškerému životu, místo jeho specifických projevů.

Otázka: *To zní filozoficky.*

Odpověď: Právě to je. Objevuje se filozofický postoj z rozšířeného kontextu významu. Je to pozice, která řeší mnoho menších, což umožňuje se postupně vzdát kontextu filozofické abstrakce. Slouží k přesnému určení dosud nepozorované pozice. Jinou hodnotou takzvaných filozofických postojů je, že jsou snadněji přístupné pro reflexi a snadnější uvolnění, protože jsou mnohem méně personalizované.

Otázka: *Můžete dát příklad?*

Odpověď: „Nemá cenu se o tom hádat“ je jeden běžný. Znamená to, že si člověk zvolil jako větší hodnotu mír, a ne konflikt a příslib vítězství ve hře vyhrát / ztratit. Opustit celou hru nebo melodrama je vždy jednou z možností, ale je často

přehlížená. To je účel jazykových in-cheek epigramů, „Nemohu se rozhodnout, zda spáchám dnes sebevraždu nebo se podívám na film“. Humor je prostředkem odpoutání nebo způsobem, jak dát do souvislostí události života. Je to způsob, jak být veselý a „nosit svět jako lehký oděv“. To vede k soucitu pro totalitu lidského života a odhaluje možnost, že se člověk může účastnit života, aniž by se do něj zapojil, jako by to byl vyčerpávající boj na život a na smrt.

Otázka: *Ale nemůže to vést k lhostejnosti (indifference)?*

Odpověď: Humor zahrnuje život a jeho úroveň je soucitná. Indiference naopak vylučuje život. Humor umožňuje účast, lhostejnost vede k neúčasti. Humor má radost, lhostejnost zplošťuje a nudí.

Mějte nadšení pro Boha, ne pro systémy víry. Existuje jediné skutečné rozhodnutí, které musí být učiněno a může být aplikováno na všechny situace. Vždy nastává otázka, zda efekt má být v souladu se světem nebo naopak v souladu s Boží Pravdou. Hledání osvícení se liší od hledání úspěchu ve světě.

Otázka: *Často mluvíte o různých kvalitách, jako by to byly abstrakce a ne osobní atributy.*

Odpověď: Vidět život jako interakci vlastností je osvobozující. Neexistuje nutnost osobních zájmen. Postoje jsou programy, ale nikoliv programy skutečného Já. Svět má nekonečnou řadu postojů, které jsou libovolnými předpoklady a jsou zcela klamné. Je možné je pozorovat a respektovat, jak jsou viděné a oceňované druhými lidmi, aniž by se k nim člověk osobně přihlásil. Člověk může ocenit pohled světa, ale nemusí v něm být zachycen. Má svobodu a nemusí se upsat kvalitě nebo pozici. Je důležité vidět, že má svobodu. Všechny postoje jsou dobrovolné. Když duchovní výzkum postupuje, čelí primárním a zdánlivě axiomatickým postojům. Nakonec se začíná objevovat jádro systémů víry a předpokladů, dokonce i představa sebe sama jako nezávislé, autonomní reality bude muset být přezkoumána. Demontáž každého systému víry nakonec vede k otázce, „kdo“ zastává postoj, „kdo“ věří, „kdo“ činí volby a pak se jimi řídí. S pokrokem se ukáže, že předchozí smysl pro já byl identifikací s operačním centrem mentální činnosti.

Představa „kdo“ je ve skutečnosti „co“. Zjistí se, že je to jen funkce a nikoli nezávislá, ohraničená entita. Je to systém víry a ve skutečnosti všechny kvality pracují autonomně. Přemýšlení a pocity nastávají samy o sobě. Různé způsoby mentální činnosti se vyskytují nevyžádané a nezvané. Nezávislá autonomní entita nazývaná „já“ je předpoklad. Všechno se děje samo o sobě, včetně centrálního operačního centra, které koordinuje lidské funkce. Toto operační středisko automaticky identifikuje, klasifikuje, třídí, pamatuje, porovnává, vyhodnocuje, pozoruje a zaznamenává jako tranzistorová procesorová jednotka. Tato centrální jednotka je chápána a identifikovaná jako skutečné „já“. Pak se jí přiřítají zásluhy, vina a strach, starosti a snaha o přežití. Je spojena s emocemi, lepšími nebo horšími. Možnosti se spojí s důsledky a s potenciálním potěšením nebo bolestí, a ty automaticky ovlivňují volby.

Nakonec, když to všechno je pochopeno, to přinese víru, pevnost a důvěru v Boha a člověk odevzdá samotné jádro známého pro neznámé. V posledním okamžiku se objevují

poslední stopy pochybností a existenciální strach, který může být velmi hluboký. V tomto okamžiku vzniká víra v učení mistrů, kteří nás směřují: „Jdi rovně dál, bez ohledu na cokoli“, která se ukáže být správná, pro slávu Boží, která čeká na druhé straně za poslední velkou bariérou.

Otázka: *Jak se může člověk připravit na takový konečný okamžik?*

Odpověď: Když jste to slyšeli, jste již připraveni. Člověk musí být ochoten projít iluzí, že smrt sebe sama vede ke zničení existence. Pokud člověk má v posledním okamžiku víru, že „smrt je iluze, v níž nevěřím“, bude konfrontován s tím, kdo si to myslí. Pak se objeví, že tam opravdu neexistuje „já“, kdo to myslí, a iluze se rozpouští, nebo vyvstává strach ze smrti. Pouze duch může projít konečnými dveřmi, ego zůstává a nemůže projít.

Otázka: *V tomto okamžiku se objevuje strach o tělo?*

Odpověď: V tomto konkrétním případě to nebyl vůbec problém. Byl to hlavní smysl pro „já“, který byl ohrožen. Zdálo se, že je to podstata a základ existence člověka a ego se bálo neexistence jako jediné možné alternativy k jeho zániku. Se soucitem si člověk uvědomuje, že struktura ega je taková, že nemůže vědět, co leží dále. V nejlepším případě doufá, že známé „já“ dále přežije, ale nějak se stane „osvícené“. Neví, ani to nemůže vědět, že teprve po jeho zániku nekonečné „Já“ okamžitě zazáří místo něj. V tomto konkrétním případě (autorova zkušenost pozn. překl.) bylo poslední neverbální sdělení starodávných mudrců: „jdi rovně, ať se děje cokoli“, ale pak, když se známá identita já rozpustila, stejně jako její kapacita pro paměť, a jen vědomí, nahé, bez všech podpěr, zůstalo jako Nejvyšší realita.

Otázka: *A co je ještě zbývá říci o této události?*

Odpověď: Vědomí má mnohonásobné schopnosti. Může se rozhodnout znovu mluvit nebo ne, a v mnoha případech tak neučiní. V takovém případě není slyšet žádné slovo, ale jeden otisk je v oblasti vědomí ponechán tak, aby, až se jednou objeví další pokročilá duše ve dveřích, aby najednou „věděla“, co potřebuje znát. Ne všechno může být vysvětleno, ale lze se o tom zmínit. Všechna zavazadla musí být zanechána u dveří.

Otázka: *Takže konečná kapitulace není od já jako jádra ega, ale od připoutání k němu?*

Odpověď: To je vhodný způsob, jak to vyjádřit. Je to připoutání k přesvědčení, že osobní „já“ je jádrem vlastní existence a že je zdrojem života a smyslem pro „já“. Když je tato iluze navzdory všem překážkám odevzdána, odhalí se, že pocit „jáství“ pramenil po celou dobu z univerzálního, neosobního „Já“. Je to jako když si sluneční paprsek myslí, že jeho světlo pochází z něj a pak zjistí, že po celou dobu bylo zdrojem jeho osvětlení slunce. Tento objev způsobuje obrovskou úlevu.

Otázka: *Tyto popisy jsou povzbudivé a užitečné.*

Odpověď: Jistým způsobem jsou učitelé osvícení skutečně těmi, kdo přežili smrt

ega. Jejich slova slouží jako vodítko a inspirace v nejistotě duchovních studentů. Není nikdo, kdo by měl zisk, když mluví o Pravdě, ani není nikdo, komu by takový zisk narostl. Slova se objeví milostí Já.

Připoutanost k jádru „já“ ega je přesvědčení, že je zdrojem života, tak se zdá, jako kdyby člověk předal Bohu samotný život. To, že je to bezpečné, je posíláno vírou, přesvědčením a slovy těch, kteří tak učinili. Proto je zásadní, aby člověk ověřil kalibrovanou úroveň každého učení, kterému svěřuje život a duchovní víru.

Existují dva druhy učitelů. Existují integrovaní, inteligentní učitelé, kteří se o pravdě dozvěděli a přesně o tom informovali, přestože ji dosud zcela nezažili. Tito učitelé mají často úroveň vysoko nad 200 až 500+ a jsou vynikající instruktoři. V takovém případě se úroveň pravdy, která se vyučuje, bude lišit od kalibrované úrovně učitele; nicméně tito učitelé jsou skvělí, protože jsou dobří při výuce a jsou informováni o výuce určité duchovní praxe. Podobně existují vynikající lyžařští instruktoři, kteří nemusejí nezbytně zvládat všechny těžké jízdy. Existují skvělí lyžařští adepti, kteří mají velmi špatné učitele. Beethoven byl skvělý skladatel, ale pravděpodobně nebyl skvělý učitel klavíru. Tak také existují osvícení mudrci, kteří nejsou nadaní pedagogickými dovednostmi. Jejich krátké učení může být záhadné a nedostatečně pochopitelné.

Jiný druh učitele je ten, jehož osvícení může být ověřeno ke spokojenosti každého. Některé z nich nemluví plynule, ale mluví prostřednictvím asistentů, kteří jsou schopni vysvětlit slova učitele.

Učitelé, kteří přežili smrt ega, nemusí být schopni mluvit o Nekonečné Realitě po mnoho let. Pár je schopných vrátit se do světa, ale většina z nich není.

Otázka: *Existuje zmatek ohledně stavu osvícenství a o „individualitě“, které se to „přihodilo“ nebo kdo je to, že se stal osvíceným. Obecně se říká, že skutečný osvícenec neprohlašuje, že byl osvícený, a tak ten, kdo tvrdí, že je, musí být v omylu.*

Odpověď: Existují velké potíže s popisem stavu, který není v zážitkové realitě ega, a obzvláště při zodpovězení otázky, která vychází z dualistického paradigmatu reality tazatele. Osvícené bytí je stav a proto nemá žádný smysl si ho nárokovat. To je pohled ega. Teď může být metodou svalového testování potvrzen jakýkoli stav. Osobní já není osvícené nebo transformované, ale je asimilované, umlčené a nahrazené zcela odlišným stavem. Analogicky, pokud se člověk dívá skrz čočku filmového projektoru z jedné strany, pak vidí film tak, jak se objevuje na obrazovce. Nicméně pokud se člověk dívá zpět druhou stranou objektivu, vidí jen brilantní světlo. Jaká je tedy skutečná funkce objektivu? Další jednoduchou analogií je, že stín se nestane slunečním paprskem, ale je jím nahrazen. Ego je stín, osvícení je důsledek světla Já, které ho nahrazuje.

Znamená to v běžném smyslu, že jsme diskutovali o přesvědčení, že odmítnout bytí osvícení je forma skromnosti. Toto je projekce duchovního ega, které je původcem takového prohlášení, ve stavu osvícení žádný egoismus nezůstal. Stav je pouze prostý fakt, to není úspěch. Nemá žádné zásluhy ani něco, co je chvályhodné, co by vyžadovalo falešnou pokoru. V naivních duchovních komunitách je hodně

pochlebování, charismatické kouzlo a důležitost, kterou si přisuzují „osvícení mistři“ a podobně. To jsou projekce. Pro osvícené bytosti je osvícení jen přirozený stav.

Na počátku se stav osvícení pro prchající zbytky mizícího ega může zdát velkolepý nebo dramatický. Pak klid převládá a není opravdu co říct, protože stav existuje nad všemi slovy. Nebylo by možné se na něj odkazovat způsobem, který by měl nějaký smysl pro ostatní lidi.

V tomto případě (autorova zkušenost, pozn. překl.) se o něm nic víc než třicet let neříkalo, během kterých postupně vznikla schopnost se přizpůsobit a normálně fungovat ve světě. Nebyl zde nikdo, komu by byl takový stav srozumitelný. Pouze dvakrát tam bylo setkání se známými mudrci, kteří tento stav pochopili. Prvním byl Muktananda a později Ramesh Balsekar. Na ulicích New Yorku se uskutečnilo další takové setkání, které bylo vzájemně anonymní, ale úplné a totální.

Pouze pomalu v průběhu let se vytvářela srozumitelná metoda pro pochopení stavů vědomí. Fenomén testování svalů se ukázal být nástrojem pro překonání lineárního světa ega a formy k nelineární duchovní realitě, která leží za ním. V historii všechny osvícené bytosti popsaly svůj stav a tak ho oznámily, ale nedělaly si na něj nárok. Nikdo ho nepopřel, nebo nepředstíral, že neexistuje.

Buddha popisoval velkolepost stavu osvícení, který se nakonec stal známý jako „buddhovství“. Ježíš popsal svůj vlastní stav jako „Kristus od Otce v Nebi, Všemohoucího Boha.“ Krišna popsal Já, jako „Nejvyšší (Supreme).“ Neuznat Přítomnost Boží by znamenalo vyvrátit Univerzálnost Božství Boha; to není možné pro osvícené bytosti.

Lze odvodit, že osvícení je tak vzácné, že nějaký „nárok“ by byl blud. Kvůli počtu falešných učitelů, kterých bylo během staletí mnoho, to je opravdu možnost. Nicméně nyní máme objektivní a konsenzuálně ověřitelný test úrovně vědomí, kterým se ověřují stavy osvícení a pravost učení.

Falešný učitel je ten, kdo uplatňuje nárok, aby získal nějaký přínos, jako je sláva, pochlebování nebo následovníci. Existují takové entity a často mají nadšené následovníky. O tomto problému jsme již diskutovali dříve.

Očekávání naivních duchovních uchazečů je vedou k víře, že osvícená bytost předvede nějaké mystické, magické, nebo mýtické znamení a chování, které se týká dokonce i hrbolků na hlavě nebo na čele. Naivní žadatel očekává setkání s někým, kdo je „zvláštní“ ve vzhledu a chování. Je pak zklamaný, když zjistí, že skutečný mudrc je v podstatě úplně obyčejný a bez teatrálních ozdob. Kvůli staletému náboženskému umění a ikonám naivní žadatel očekává, že uvidí vlající roucha a podobně. Ve skutečnosti tím jediným skutečným odlišením pravého mudrce je vnitřní kvalita učení a síla energetického pole vědomí, která ho doprovází. Existuje však neviditelná aura, energetické pole, které podporuje postup vědomí, a existuje spojení mezi aurou návštěvníka a aurou učitele, které je usnadněno záměrem hledajícího.

Otázka: A co „zázrak“?

Odpověď: Je-li karma návštěvníka „zralá“ a pouze potřebuje katalyzátor, aby se vyšší energie mohla manifestovat, pak se takový potenciál může aktualizovat. To není o tom, že by to mudrc zamýšlel nebo chtěl, ale nastane to spontánně. Často si ani mudrc neuvědomí, že se to stalo, až mu to svědci oznámí později. To není považováno za více zvláštní úkaz, než když jablko padá ze stromu. Je to chápáno jako přirozený průběh událostí, jak se vyvíjejí v projeveném světě.

Uzdravení probíhá samo o sobě a skutečné uzdravení nastává zevnitř, bez ohledu na to, zda neduh zmizí nebo ne, to je relativně nepodstatné. Vědomí je stav poznání, které překračuje fyzický stav. Úleva často nemusí přicházet od fyzického nebo duševního strádání, ale od utrpení, které ho doprovází. Zázrak se vyskytuje jako transformace z kontextu. Skutečná „událost“ je v samotném vědomí, a tím i transformace vědomí postižené osoby přináší vyléčení, které se může nebo nemusí projevit externě.

Otázka: *Může prohlášení „jsem osvícený“ učinit skutečný mudrc?*

Odpověď: Otázka ukazuje na pokročilé porozumění. Odpověď je ne. Chyby, které jsou spojené s takovým prohlášením, jsou vážné. Říkat „já“ je již odklon od Absolutní Pravdy. Je to nepřechodné sloveso (jako „bytí“ nebo „isness“). Slovo „osvícen“ v tomto smyslu je ve formě popisného termínu, který znamená přidání atributu nebo kvalitu. Já“ Absolutní Reality je identita Já a je úplné a kompletní prohlášení. Prohlášení „Já jsem to“ a „jsem“ jsou nadbytečná a zavádějící. Ve skutečnosti osvícení není ani stav ani úhel pohledu, přesto je obojím a neexistuje žádné tvrzení, že je zcela přesné. Kočka je na sto procent kočka, nepotřebuje slovo „kočka“ a ani nemusí vědět, co to je. Slovo „kočka“ je vynález jazyka, který je cenný pro pragmatické pohodlí. Realita vlastní existence, seberealizace a identita sebe je již kompletní v bytí kočky (tj. existenci). Být osvíceným znamená pouze být jako kočka; realita je úplná a nemá další podmínky. Nepožaduje ani uznání ani validaci, protože takové věci jsou irelevantní.

Termín „osvícení“ je sémanticky správný. To je poznání a uvědomění, že realita je světlo Já a že pochází zevnitř jako vědomí a hluboká, samozřejmá Realita.

Otázka: *Existují důvody pro zpochybnění pravosti osvícení jako možnosti?*

Odpověď: To je důležité pozorování. Existují realistické pochybnosti, které pouze usilují o potvrzení a jsou proto racionální a součástí moudrosti. Na rozdíl od toho, co by bylo možné nazvat formou patologických pochybností, která je vyjádřením grandiozity narcistického ega tazatele, který vidí svou imaginární všemohoucnost jako vyvrácenou a zpochybněnou možností Reality. To někdy přetrvává ve formě těžké psychopatologie a megalomanie zlosti a nenávisti.

Připomínáme, že v historii byli mnozí velcí zastánci pravdy, rovnosti, míru a duchovní reality zavražděni, jako Ježíš Kristus, Mahatma Gandhi, Abraham Lincoln, Anwar Sadat, Martin Luther King, John F. Kennedy a další. Kromě úspěšných atentátů na mnohé prezidenty a další známé vůdce, bylo také mnoho pokusů (například na současného papeže Jana Pavla II), které byly zmařené před dokončením. Tyto psychotické bludné entity se nevědomky snaží zabít Boha, aby tak dokázaly, že jejich vlastní grandiózní narcistické ego je větší než Bůh. Také si všimněme, že

velká umělecká díla, jako je Pieta, byla napadena šílenými muži. Hlavy Ježíše Krista a apoštolů díla Poslední večeře Páně musel sochař opakovaně nahradit místním pískem kvůli nočnímu zničení. Nakonec dílo přestal opravovat a rozebral ho.

Touha znesvětit krásu je vidět i v graffiti.

Existuje mnoho lidí, kteří v jistém smyslu nenávidí krásu a nacházejí potěšení v ponížení a dokonce zabíjení malých dětí. Sériový vrah nenávidí krásu žen a snaží se ji znesvětit mrzačením. Úchylný vrah nebo vrah v každém jednání vzdoruje autoritě Boha. Grandiózní psychotik je největší hrozbou pro prezidenty a jiné osoby, které ohrožují ego fanatika.

Známí duchovní vůdci byli také otráveni, „aby se zjistilo, jestli zemřou“. Někdy se tyto psychotické činy stávají politikou, jako jsou bombové útoky na Federální budovu v Oklahoma City a World Trade Center Towers v New Yorku. Čím více je čin grandiózní, tím větší je potěšení útočníka, který usiluje o pozornost veřejnosti. Žárlivý megaloman se snaží dokázat, že (v jádru ega) je větší než Bůh. Dolní astrální říše jsou osídleny mnoha takovými entitami. Nenávidí svrchovanost Boha, protože ohrožuje suverenitu jejich vlastního nafouknutého ega a zpochybňuje jeho autenticitu.

Zlo není opakem Boha, ale jednoduše popřením Boha, stejně jako falešnost není opak pravdy, ale její odmítnutí. Zbožštění já nevede k Bohu, ale ke grandiózním bludům egománie a náboženské psychózy.

Následující část: [Kapitola 21: Duchovní výzkum](#)